

Medības. Makšķerēšana. Daba

MMD

Septembris 9/2002

Jauns leroču
aprites likums

Partijas plāni –
tautai *plāni*...

Tur, kur
mencas
aknās sēž

ISSN 1407-0350(3) 11111

"Günter Feuerstein" – skolotājs no Austrijas

TEKSTS UN FOTO: REINIS RUTKIS

Dažreiz ir grūti izskaidrot, kāpēc lietu kārtība ir tieši tāda un ne citāda, bet varbūt arī neko skaidrot nevajag – kam jānotiek, tas notiksies. Bet Gintera uzaicināšana apmeklēt Latviju nebūt nebija nejauša. Protams, viņa vietā nejauši varēja ierasties kāds cits mušīnmakšķerēšanas lielmeistars ar pasaules vārdu, un tomēr tā nenotika. Šobrīd, kad viesis jau aizvadīts, nākas atzīt – mums paveicās.

Ja Ginteram jautātu, kas viņš ir un ar ko nodarbojas, atbilde varētu būt diezgan neviennozīmīga. Pirmkārt, valodu un bioloģijas skolotājs Šveicē, otrkārt, Fly Fishing Federation Europe vecākais instruktors, treškārt, speciālists akvakultūras jautājumos, un vēl un vēl. Tomēr, manuprāt, visam tam pāri stāv patīkams un inteliģents cilvēks ar plašu redzesloku un savu dziļi pamatotu nostāju katrā jautājumā. Kā mušīnmakšķerēšanas neapšaubāmi ir vīrs ar pasaules vārdu, ja ne vairāk. Atliek kaut vai pusstundu pavērot, kā Ginters pārvalda iemietna tehniku, lai saprastu, kāpēc viņu aicina uz lielākajiem mušīnmakšķerēšanas šoviem pasaulē, kur vairāku gadu laikā savu paziņu un draugu lokā viņš ieguvis teju vai visas pasaules mušīnmakšķerēšanas leģendas slavu.

– Vai esi saglabājis savu pirmo mušīnmakšķeri?

Nē... (*Gintera sejā atplaukst plats smaids.*) Mani vecāki nebija pārāk bagāti, savu pirmo mušīnmakšķeri nācās taisīt pašam. Paņēmu savu 2,1 metru garo spiningu, inerces spoli un kāts bija teju gatavs. Atlika atrisināt vienīgi problēmu ar auklu... Toreiz vienīgais, ko izdevās pielāgot, bija kartona šnore, ko izmanto pārtikas veikalos toršu iesaiņošanai. Ieziedu to ar tautiņiem un gāju pēc pirmajiem sapalīem...

– Cik ilgi ar to makšķerēji?

– Līdz rudenim. Nākamajos ziemassvētkos vecāki man uzdāvināja pirmo mušīnmakšķeri, kas, lai arī bija vienkāršs "Balzer" ražojums, man šķita patiesi īpaša. Nākamajā vasarā jau varēju aizvest divdesmit metrus un par rezultātiem biju patiesi gandarīts.

– Ginter, kā sākās tavas mušīnmakšķerēšanas gaitas?

– Ahā, diezgan klasisks jautājums... Visus savus skolas gadus, līdzīgi kā daudzi mani draugi no Šveices un Austrijas, pavadīju, trenējoties kalnu slēpošanā, un, tā kā kalnu nogāzēs nācās pavadīt neskaitāmas

stundas, brīvā laika praktiski nebija. Tomēr makšķerēt gribējās. Toreiz biju kaislīgs līdaku copmanis un par ēsmu izmantoju dzīvo zivtiņu, ko allaž noķert bija grūtāk nekā pašas līdakas. Tai pašā laikā mazie sapalēni likās viegli noķerami ar mušīnmakšķeres palīdzību... Tā arī viss sākās.

Reiz, makšķerējot kādā no Alpu upēm, satiku tā laika vienu no pasaules *spicākajiem* mušīnmakšķerēniekiem, kurš paskatījās uz manu inventāru un teica – ja gribi iemācīties mest tikpat labi kā es, nāksies vien mainīt makšķeri. Biju patiesi nikns! Kā viņš iedrošinās manu lielisko

makšķeri kritizēt, "vecais āzis"... Toreiz puiciski nosolijos, ka pēc desmit gadiem metišu labāk par viņu. Pēc divpadsmit gadiem vēlāk satikāties kādā no mušņmakšķerēšanas šoviem, kur abi sniedzām paraugdemonstrējumus. Viņš, protams, mani neatcerējās.

– Vērojot tavu iemetiena tehniku, nevaru nevaicāt, kāpēc tu nestartē kastīngā čempionātos?

– Savulaik man tāda doma bija, tomēr pēc vairāku šādu sarīkojumu apmeklēšanas sapratu, ka nekad nepiedalīšos. Praktiski šī disciplīna sevī ietver tikai daļu no visiem tiem metieniem, kas ir mušņmakšķerēšanas arsenālā, un vienveidīga to atstrādāšana man nešķiet interesanta.

– Kā ar pasaules čempionātu mušņmakšķerēšanā?...

– Godīgi sakot, zivju ķeršana un skaitīšana, tā nosakot labāko mušņmakšķernieku, man ir diezgan neizprotama, vēl jo vairāk tāpēc, ka, lai sasniegtu labus rezultātus, ir jāizmanto čehu nimfošanas metode, kur iemetiena tehnikai nozīmes praktiski nav. Manuprāt, jebkāda veida sacensības laupa mušņmakšķerēšanas skaistumu, kas nereti slēpjas arī iemetienā.

– Viena lieta neapšaubāmi ir laba iemetiena tehnika, otra – veiksmīga cope. Pastāsti par savām lielākajām zivīm?

– Hm, vairāk kā divdesmit piecu gadu laikā esmu noķēris, šķiet, pietiekami daudz zivju, lai nebūtu viegli atcerēties lielākās. Turklāt bieži ciņa ar lielākajām zivīm nebūt nav tā interesantākā. Kaut gan ir izņēmumi... Pirms vairākiem gadiem Austrijā devos forelēs uz vienu no savām iecienītākajām upēm. Līdzās alatām un strauta forelēm tur upē mīt arī pat kilogramus desmit smagas "varavīksnes". Stāvot kādus metrus piecdesmit virs tilta, ūdenī pamanīju milzīgu tumšu ēnu. Sākumā šķita, ka tā nav zivs, tomēr nolēmu nesteigties. Mirkli vēlāk ēna sakustējās, liekot nojaust, ka tā ir milzīga varavīksnes forele. Uzliku vienu no savām *Caddis* nimfām, un pēc otrā iemetiena zivs pavirzījās mušas virzienā. Sekoja piecirtiens. Zivs momentāni metās pa straumi uz leju, un, pateicoties gludajai gultnei, man izdevās viņai sekot. Aiz tilta ir laba padziļa bedrīte, kur biju iecerējis milzeni nokausēt. Tomēr tā vietā, lai skrietu caur tiltapakšu, zivs zem tā pagriezās pa kreisi, izšmauca caur veco balstu spraugu un devās atpakaļ uz savu stāvvietu. Atcerējos paņēmienu, ko savulaik Lī Vulfs veiksmīgi bija izmantojis līdzīgā situācijā – mēģināju kātu izbīdīt caur to pašu caurumu. Kā sāku tā darīt, sekoja spēcīgs rāviens un kāts iekļējās. Secinājums – kāts jāizjauc. Viens, divi, trīs, un nu jau visas četras kāta daļas atsevišķi peldēja balstam otrā pusē. Paradokšālākais bija tas, ka zivs vēl bija galā.

Apskrēju no otras puses, savienoju brīvi peldošās kāta daļas un atgriezos ciņas izejas stāvoklī. Zivs bija atgriezies tur, kur to sākumā pamanīju. Vēlreiz – viss no sākuma. Skrējens uz tilta, tikai šoreiz es viņu spēcīgi pieturēju pirms pašiem balstiem, rezultātā bīstamākajām vietām tā paskrēja garām, un es to vareņu nokausēt, kur biju sākumā plānojis.

– Cik liela varavīksne bija?

– Manā mūžā lielākā – vairāk kā deviņi kilo.

– Tu, cik zinu, esi kaislīgs lidaku makšķernieks, protams, arī ar mušu?

– Lidakas ir vienas no man tuvākajām zivīm. Padsmī kilogramu lieli eksemplāri nav nekāds retums... Esmu diezgan daudz strādājis pie lidaku mušu modifikācijām, Eiropā praktiski visas zivis makšķerē ar mušu, arī samus.

– Esam par to domājuši, sami pie mums lieli, bet nebiju dzirdējis, ka pasaulē tā jau notiek?

– Tas nav pārāk populāri, tomēr ar mušu izvilkti patiešām iespaidīgi eksemplāri. Tomēr, manuprāt, tā nav īsta mušņmakšķerēšana, jo pēc mušņas iemešanas tu sēdi un vienkārši kvoko.

– Vai tavā mušņnieka kontā ir kāds ūsainais?

– Ne viens vien, tiesa, lielāku par divdesmit kilogramiem noķert nav izdevies.

Par zivīm runājam vēl ilgi, un nākas secināt, ka, apbraukājot vai visu pasauli, Ginters noķēris tādas zivis, par kurām pat neiedrošināties domāt. Ļoti daudz un dažādas lašveidīgās, okeāna piekrastes zivis, milzīgas karpas. Protams, tikai ar mušņmakšķeri.

– Pastāsti nedaudz par organizāciju, kuru pārstāvi – FFF Europe?

– Tā ir pasaulē lielākā mušņmakšķerēšanas organizācija, kas gan līdz šim vairāk pazīstama Amerikā. Viens no organizācijas mērķiem ir jaunu mušņmakšķerēšanas gidu skološana, lai celtu vispārīgo mušņmakšķerēšanas līmeni. Turklāt FFF biedri, tai skaitā arī sabiedriskās organizācijas, pēc pirmā pieprasījuma saņem visplašāko informāciju par akvakultūras un citiem ar mušņmakšķerēšanu saistītiem jautājumiem.

– Daudziem lasītājiem varbūt nav skaidrs, kas ir mušņmakšķerēšanas gids.

– Mūsu organizācijas gidi ir skolotāji jeb, precīzāk sakot, instruktori, kuru pamatuzdevums ir pareizas iemetiena tehnikas mācīšana. *Mastergidi* jeb vecākie instruktori ir tiešīgi apmācīt gidus un pieņemt eksāmenus.

– Cik man zināms, tavi pienākumi galvenokārt saistīti tieši ar šo jauno gidu apmācīšanu.

– Jā, tas ir viens no maniem pamatuzdevumiem. Šobrīd ap četrdesmit no visiem mūsu organizācijas gidiem ir mani skolnieki, kas ir apmēram astoņdesmit procenti no visiem FFF Europe sertificētajiem gidiem vispār. Paralēli diezgan daudz laika paņēmu dažādi ar akvakultūru saistīti projekti un pētījumi, kuros allaž labprāt piedalos. Savulaik nopietns darbs tika ieguldīts varavīksnes foreļu un samu bioloģijas izpētē. Faktiski esmu arī konsultants akvakultūras jautājumos valsts ministrijā.

– Iepazīstoties ar FFF Europe gida eksāmena programmu, nākas secināt, ka tas nebūt nav vienkāršs.

Turpinājums 48. lpp.

